

Wõta ja loe!

№ 2. — 5. aastakäik.

Viiga kallis wile.

Benjamin Franklin, suur ameeriklane, kes elas 18. sajandi lõpul, seega suure Prantsuse revolutsiooni kaasaegne, polnud mitte ainult suur leiur, waid ka arusaaja ja kaalukas inimene. See on palju enam weel wäärt kui kuulsus.

Oma elust jutustab ta järgmise loo :

Kui olin seitsmeaastane pois, tähtsid mu sugulased ühel pidu-
päewal mu taskud waskrahadega. Ma ei teadnud midagi kiiremat
ja tähtsamat, kui selle noostiga minna kaupmehe juure, kes müüdas
laste mänguasju.

Juba teel sinna kohtasin ma teise poistga, kellel oli just see,
mida ma osta ihaldasin, nimelt wile wõt sõõt, mille hädal mulle nii
meeldis, et selle eest talle kõik oma raha andsin.

Rahuldatud oma kauba üle ruttasin ma jälle koju ning käisin
wilet puhudes terve maja läbi, sest mu wile tegi mulle sama palju
rõõmu, kui kogu perekonnale meelehärmi.

Kui mu wend, õed, tädi-
pojad ja teised sugulased mu kaubast
kuulsid, ütlesid nad mulle, et ma nelikorda nii palju selle eest olen
annud, kui ta wäärt on.

See pani mind mõtlema sellele, kui palju kiusamist asju üle-
jäänud raha eest oleksin wõtnud osta. Ja kuna nad minu rumaluse
üle nalja heitsid, hakkasin ma meelekihedusest nutma. Näüd walmis-
tas kahjatus mulle rohkem piina, kui wile rõõmu. See ettehetde
oli aga hädä just selle poolest, et ta kestma mõju ja mälestuse mu
hinge wõjutas, mis pärast mulle wäga kasulik oli. Nii tihti, nimelt,
kui mul tuli kiusatus midagi tühja asja osta, ütlesin ma ikka endale :
„Ara anna mitte nii palju wile eest!“ Ja nii hoidsin ma kokku
oma raha.

Kui ma suureks sirgunud olin ja maailma astusin, kus mul oli
wõimalus jälgida inimeste tegewust, märkasin ma paljud, jah isegi
wäga palju inimest, kes liig palju oma wile eest maksid.

Nägin ma kedagi a u a h n e t, kes meeleheitlikult püüdis suurte
inimeste lugupidamist saawutada, oma aega eestubades mõõda saata,
seal juures ohwerdades oma raha, wabadust, oma häätegiatid ja isegi
rõõmu, siis ütlesin ma endamisi : „See annab liiga palju oma
wile eest.“

Nägin ma kedagi teist, kes tahtis saawutada r a h w a a u s t a -
m i s t, mäsides end järjekindlalt poliitilistesse äridesse, seal juures

oma isikliku elu võimalused tähele panemata jättes ja selle läbi põhja läks, siis ütlesin ma: „Sa maksab tõepoolest liig palju oma wile eest!“

Kui ma kedagit ihnuskoit kohtasin, kes igasugustest mugavustest loobus, mõi wältis rõõmu, mis toob teistele hädategemine, kes oma kaaskodanikkude tähelepanu kaotas ja kõik hülgas, et aga rohkem warandust koguda, siis mõtlesin ma: „Waene mees, ja maksab tegelikult liiga palju oma wile eest!“

Leidsin ma Iõhumeest, kes iga waimlike rõõmu, igat võimalust oma wõimeid kaswatada meeleliste lõbude ja naudingute wastu wahetas. siis ütlesin ma: „Kumal mees, ja teed omale walusid rõõmude asemele, ja annad liig palju oma wile eest!“

Nägin ma kedagi uhkelt rõiwastatud, ja uhkes tõllas sõitwat (niiühtisajal autos) mis üle nende waranduslike kandejõu ulatas, sellega hõlpides ja wõlgasid tehes, et oma elu wiimaks lõpetada wanglas, siis ütlesin ma: „Häda sulle, oled oma wile eest liig kallist hinda maksnud!“

Lühidalt, kuhu ma waatafin, märkasin ma, et inimesed suuremalt osalt ise omale õnnetuse ja waejuse kaela tõmbasid, et nad asjade wäärtust äieti ei hinnanud ja liig palju wile eest maksid...

Nii Benjamin Franklín.

Seda tikkü lugesin ma kord poistekesena koolitajal. Sean weel, kus see oli, kui seda esimest korda lugesin. See oli mu isa põllul loomatares. Jmelikkult sügawalt wajus see lause mu teadwuse: Wile on liig kallist ostetud. Kuid kahjuks pole see mind alati hoidnud ka mõningate „wilede“ eest liig palju maksma.

Kuid, kui palju inimesi olen ma oma eluteel näinud, kelle elu nende wile läbi päris waremeiks muutus, kes häwitafid oma ihu hinge ja waimu. Eriti feli palju oma „wile“ õhureid olen ma Sintse Risti lõõ läbi tundma õppinud.

Kuid, weel midagi. Arwuta hulk inimesi on minust möõdunud, kes elafid ainult sellele ilmale, toinifid ja askeldafid, mõtlefid ainult rahale ja warale, rõõmule ja lõbudele ja tegid, nagu oleksid nad igawesti sin maailmas. Nad ei tahtnud millestki muust teada, kui ainult maiseist asjadest. Nad tegid nagu see rikas mees ewangeeliumis, kes ütles: „Armas hing, sul on niiõõ suur wara kokku pandud paljuiks aastaks; ole niiõõ rahul, lõõ, joo ja ole rõõmus.“ Ja seal kõlas talle otsus: „Sina narr, selfinatfel lõõsel nõutakse sinu hing sinult, ja kuhu jääb see kõik, mida sa oled walmistanud?“ (Luuk. 12: 19—20.) Ja nii lähewad nad fitt igawikku — ette walmistamatult. Nad maksid oma wile eest liig palju.

Ja niiõõ, — mis on sinu wile, ja mis hinda maksad sa selle eest? Kas ka liig kallist ei maksa?

(„Rettung“.)

Täna.

Waata ma kuulutan teile suurt rõõmu, sest teile on tänna Snnistegija sündinud, kes on Isand Kristus. Luuka 2:10. 11. Seepärast ütleb pilha Waim: Täna kui teie Tema häält kuulete, siis ärge tehke oma südameid mitte kõwaks.

Mu poeg, mine tänna tööle minu wiinamäele Matt. 21: 28.

Täna päew tuletan mina oma patte meele. 1. Moosese 41: 9.

Et kuulge nüüd, kes teie ütlete: „Täna ehk homme tahame meie sinna wõi teie linna minna, ja sinna üheks aastaks wiibida ja kaubelda ning enestele kasu jaata.“ Ja teie ei tea mitte, mis homme sünnib; sest mis sugune on teie elu? Sest see on üks aur, mis natuke aja näikse, aga pärast ära kaob. Jakobuse 4; 13. 14.

Jeesus Kristus on seefama, eila ja tänna, ja igaweste. Ebreia 13: 8.

Spurgeon kirjutab: Ma läksin kord ühe prouaga aeda, lillesid noppima. Seal oli muuseas üks ütle mata kena roospõõsas. Meie waatastme imestusega sellele põõsale. Üks roostõis patstis aga teisest kõikidest kenam olewat. Proua astus põõsale üsna ligi ja sirutas oma käe wälja seda noppima. Samal filmapilgul põimtis üks must uss ennast tema käe ümber, kes sitamaani ennast põõsas oli warjanud. Proua ehmatas nii kangeste, et ta kramplikult wärises kätendama hakkas ja kiiresti ajast wälja jooksis. Terme selle päewa jooksul kannatas ta selle hirmu all, mis ta oli läbi elanud. Tema keha wärises ja see kestis kaua, kuni ma teda walgistada jõudsin. Ta elab weel, aga tema wiha usside wastu on nii suur, et ta sest ajast mingil tingimisel ühele ussile, kas wõi ühele surnud ussile wadata ei taha. Reegi et saanud teda mõjutada selleks, et ta jälle ühele põõsale läheneks, olgu ka kas wõi ühe roosti noppimiseks. Nii talitab see patune, kes oma pattu tõeste kahetseb. Ta mõtleb patu peale, mis kord kui madu ennast tema ümber oli põiminud. Ta wihkab pattu, ta kardab pattu, ta põgeneb pattu eest. Ta põgeneb patigast, kus patt elutseb. Ta ei mängi enam patuga.

(Nimm u. lites)

Igawene elu.

Üks hiina keiser otsis kaua jarnast jooki, mis teda surematuks teeks. Kellegi targa nõuandel lasi ta kõrge torni ehitada ja seda kuldse kaufiga kroonida, kuhu ta taewa kastet kogus. Seda segas ta siis kalliskiwitolmuga ja jõi. Loomulikult ei saanud ta sellest mingitugust kasu. Ühel teisel hiinlasele aga, kes ristinimeseks oli saanud, oli üks teistsugune elamus. Temalt küsiti: „Mis ja said selle eest, et ja oma wanemate kombel maha jätsid? Kas andsid sulle need wõõrad palju raha?“ — „Ei.“ — „Ehk ühe kasutooma teenistuse?“ — „Ei.“ — „Mis siis?“ — „Igawese elu,“ oli wastus.

(Nimm u. lites)

Saulud.

1

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jesand waata armust alla, Kui su ette tuleme, Oma Waimu wälja wala Meie peale rohkestel!

Ole ije meie keskel, Mii kui töotanud sa, Anna armust oma lastel', Mis nad tulnud otsima.

2.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on su kutsumise aeg, Mill' Püha Waim sind hüüab wäljem: Oh tule koju, kadund poeg! Oh pane jeda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil, sagedasti, Su Jumal on sind kutsunud, Mis mõni kord ka mägewästi Su hinge peale mõjunud, Ta täna jälle hüüab sind, Mis wastad talle, armas hing?

3.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesus, minu hinge Päästja, Sinu sülle ruttan ma, Siis kui wesi wõtab tõusta Lained kohjeward ka.

Koor: Jeesus mu elu, armastus, ilu, Surmani tahan ma sind kiita ka; Kõigile tahan kuulutada, Et ja mull' oled Päästja.

Elu tormides mind warja, Runni lõpeb minu tee, Juhata mind rahu randa, Wii mu hinge taewasse! (Talle t. 347).

4.

Omalt wiisil 121.

Mu järel', hüüab Jeesufe, Kõik ristirahwas tulge! Maailma ära jalgage, Mu armufutsmist kuulge; Ka oma risti kandke teal, Ja käige minu jälge peal.

Ma olen walguis sellele, Kes mind siin taga nõuab; Ei pimeduses tomista, Kes minu juure jõuab. Ma püha elu õpetan, Ja taewa teele tuhatan.

Kas oled endale ja oma sõpradele tellinud „**Wõta ja loe!**“ Tee jeda! Hinna 30 f. mõib saata postmarkides.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind a 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jätkub 1×tuus. Makstab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja laastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Pääfefe 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Jätkub 10. jaanuaril 1936.

„Külwaja“ trükk, Tallinn, Ratastaewu 6, tel. 450-67.

